

Лелет Сергій Миколайович,
кандидат юридичних наук,
начальник відділу ДНДІ МВС України, м. Київ, Україна,
ORCID ID 0000-0001-6099-4121

ПОНЯТТЯ ТА ЗМІСТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ УПРАВЛІННЯ В НАЦІОНАЛЬНІЙ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Статтю присвячено комплексному дослідженню сутності адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України.

На основі узагальнень наукових досягнень і висновків за попередніми розробками вчених щодо визначення сутності таких понять, як “правове регулювання”, “адміністративно-правове регулювання”, сформульовано визначення поняття адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України, розкрито його зміст та особливості.

Ключові слова: адміністративно-правове регулювання, Національна поліція України, управління в органах та підрозділах поліції, зміст адміністративно-правового регулювання.

Налагодження стабільного та ефективного управління на всіх ієрархічно структурованих рівнях у Національній поліції України вимагає перегляду наявної практики здійснення організаційно-керівної діяльності, удосконалення адміністративно-правових засад у сфері управління відповідно до вимог і критеріїв ефективності діяльності, зважаючи на витрати, терміни та якість виконання поліцією завдань, своєчасного реагування на нові виклики сьогодення. Проблеми адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України досі не дістали належного висвітлення в науковій літературі. Разом із тим аналіз нормативно-правових актів у цій сфері засвідчив, що велика кількість норм містять істотні недоліки та прогалини, і не повною мірою відповідають сучасним реаліям. З огляду на зазначене вище, а також зважаючи на євроінтеграційну орієнтацію нашої держави, нагальною видається потреба узгодження національного законодавства у сфері управління в органах та підрозділах поліції з міжнародними стандартами.

За час функціонування Національної поліції України окремі питання процесу управління в її органах та підрозділах висвітлювалися в доробку: О.А. Банчука, В.В. Бондаренка, С.Г. Брателя, М.П. Будзинського, Д.В. Власенка, Д.С. Денисюка, С.В. Діденка, О.О. Дякової, В.О. Іванцова, Д.К. Катрича, В.О. Криволапчука, О.М. Носка, О.А. Падалки, В.І. Пліско, П.П. Погляди, Я.С. Посохова, І.П. Радомського, В. В. Руденика, інших науковців.

Проте незважаючи на вагомий науковий доробок, присвячений різним аспектам управління у правоохоронних органах, натеper бракує комплексного

наукового дослідження проблематики адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України. Окреслене зумовлює потребу глибокого й усебічного дослідження адміністративно-правових засад управління в цьому органі, формування й обґрунтування наукових висновків і пропозицій, спрямованих на вдосконалення адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України. З огляду на зазначене вище, *мета* статті полягає в тому, щоб на основі узагальнення різноманітних наукових підходів до визначення сутності, характеру і правової природи категорій “правове регулювання” та “адміністративно-правове регулювання” сформулювати визначення поняття “адміністративно-правове регулювання управління в Національній поліції України, розкрити його зміст та основні ознаки й особливості такого регулювання.

Управління в Національній поліції України, з одного боку, передбачає цілеспрямований організуючий вплив цього правоохоронного органу на суспільні відносини, а з іншого, – цей центральний орган виконавчої влади є управлінською системою й має власні суб’єкт і об’єкт управління. Тобто якщо розглядати Національну поліцію України як суб’єкт управління, тоді об’єктом управління виступають відносини, які формуються між фізичними та юридичними особами і поліцейськими під час забезпечення охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства та держави, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки й порядку, надання послуг із допомоги особам, які через особисті, економічні, соціальні причини або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги; у системі ж цього органу виконавчої влади формуються внутрішньосистемні відносини, які характеризуються наявністю відповідних системи й підсистем управління, різні об’єкти управління (органи, підрозділи, служби, поліцейські).

Визначення особливостей адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України з метою формулювання пропозицій щодо його вдосконалення, на наш погляд, неможливе без характеристики теоретико-правових засад управління в Національній поліції України. У зв’язку з цим, вважаємо за доцільне з’ясувати передовсім поняття та зміст адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України.

Слід зазначити, що категорія “адміністративно-правове регулювання” є одним із видів “правового регулювання” як однієї із засадничих категорій всіх галузей права. Взагалі термін “регулювання” походить від латинського слова “regulo” – “правило” й означає упорядкування, приведення чогось у відповідність до чогось [1, с. 154]. У Великому тлумачному словнику сучасної української мови дієслово “регулювати” визначається як “упорядковувати що-небудь, керувати чимось, підкоряючи його відповідним правилам, певній системі” [2, с. 1207].

У загальному розумінні “правове регулювання” (від лат. Regulare – спрямовувати, впорядковувати), відповідно до юридичної енциклопедії визначає його як один із основних засобів державного впливу на суспільні відносини з метою їх упорядкування в інтересах людини, суспільства і держави [3, с. 40–41]. У свою чергу, В.В. Копейчиков вважає, що правове регулювання – це дія права на суспільні відносини за допомогою певних юридичних засобів, передовсім норм права [4, с. 217]. У свою чергу, на думку О.Ф. Скакун, “правове регулювання” – це здійсню-

ване державою за допомогою правових засобів упорядкування суспільних відносин, їх юридичне закріплення, охорону та розвиток [5, с. 488].

Цікавою є думка О.М. Куракіна, який наголошує, що правове регулювання, як правило, розглядається в широкому та вузькому сенсі. Прихильники широкого розуміння зазначають, що правове регулювання – це всі або різноманітні форми впливу держави на свідому поведінку осіб за допомогою широкого спектра чинників: норм права, актів застосування права, юридичних договорів, правовідносин, забезпечення реалізації норм права, у т.ч. через примус державного апарату, законність і правопорядок тощо. У свою чергу, прибічники розгляду правового регулювання в вузькому значенні підкреслюють, що воно виступає лише одним зі способів упорядкування суспільних відносин, що зводиться до нормативного встановлення стандартів, меж належної та можливої поведінки. Його не можна ототожнювати зі всіма формами й засобами, які використовуються державою для впорядкування суспільних відносин, – за широкого трактування цього процесу втрачається цілісність його розуміння, адже неможливо чітко визначити всю сукупність шляхів і форм впливу права на відносини й поведінку людей [6, с. 12].

Слід погодитися з І.М. Шопіною, яка стверджує, що сьогодні має місце розмаїття визначень правового регулювання в теоретичних джерелах, що обумовлено розмаїттям підходів до праворозуміння. Зокрема, вона наголошує на тому, що правове регулювання можна розглядати: 1) у інструментальному аспекті, з огляду на теорію природного та позитивного права – як вплив держави на суспільні відносини за допомогою специфічних (спеціальних) правових засобів із метою упорядкування суспільних відносин; 2) у інституційному аспекті – як процес, наслідками якого є здійснення цілеспрямованого правового впливу держави на суспільні відносини; 3) у нормативно-юридичному аспекті – як здійснюване за допомогою спеціальних юридичних засобів упорядкування суспільних відносин, що включає їх юридичне закріплення, охорону, контроль за їх стабільністю та відновленням у разі порушення; 4) у діяльнісному аспекті – як діяльність держави, її органів і посадових осіб, а також уповноважених на те громадських організацій щодо встановлення обов'язкових для виконання юридичних норм (правил) поведінки суб'єктів права, їх реалізації в конкретних відносинах та застосування державного примусу до правопорушників із метою досягнення стабільного правопорядку в суспільстві. Далі науковець слушно наголошує, що кожен із цих підходів має власне обґрунтування, свій понятійно-логічний апарат, а вибір одного з них врешті-решт залежить від дослідника й обумовлений специфікою та завданнями певного дослідження [7].

Таким чином, на підставі аналізу різних підходів науковців щодо визначення поняття “правове регулювання” можна зробити висновок, що правове регулювання як специфічна діяльність є засобом упорядкування та регламентації суспільних відносин за допомогою норм права.

Що стосується визначення сутності поняття “адміністративно-правове регулювання”, то ми погоджуємося з І.П. Сімоною, яка слушно зауважує, що категорія “адміністративно-правове регулювання” є видовим поняттям щодо родового поняття “правове регулювання”. Відповідно, адміністративно-правове регулювання володіє як загальними рисами правового регулювання, так і низкою

специфічних ознак, які дають змогу вести мову про його галузеву належність [8, с. 85].

Водночас наголосимо, що серед вчених-адміністративістів наразі немає одностайної думки щодо визначення поняття “адміністративно-правове регулювання”. Так, В.К. Колпаков зазначає, що держава за допомогою адміністративно-правових норм впливає на суспільні відносини, перетворюючи їх на адміністративно-правові відносини, тобто здійснює адміністративно-правове регулювання [9, с. 51].

На думку О.О. Олійника, адміністративно-правове регулювання становить систему й окреслює коло суспільних відносин, котрі визначаються комплексом різноманітних юридичних засобів, відіграє провідну роль в упорядкуванні суспільних відносин за допомогою норм адміністративного права, характеризується наявністю стадій у функціональному аспекті та змістовому плані, виділяє специфічні, не характерні для інших видів соціального регулювання риси, упорядковує лише найбільш важливі соціальні відносини в цій сфері, які не зможуть без правового регулювання ефективно існувати та розвиватися [10, с. 521].

В.О. Голуб вважає, що адміністративно-правовий вплив – це один із проявів дії права на відносини, що мають адміністративно-правовий характер, свідомість та поведінку суб’єктів адміністративного права за допомогою системи об’єктивних (правових) та суб’єктивних (психологічних, ідеологічних, моральних тощо) елементів, які складають механізм адміністративно-правового впливу та забезпечують його дієвість [11, с. 58].

Слід погодитися з думкою В.О. Голуба щодо того, що адміністративно-правове регулювання – прояв дії права. Водночас управління в Національній поліції України як об’єкт адміністративно-правового регулювання реалізовується в активних діях відповідних суб’єктів управління. Таким чином, прояв дії права в системі адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України не відбувається й де-факто не може відбутися без забезпечувальної ланки – керівників і, відповідно, їх управлінської діяльності.

Отже, адміністративно-правове регулювання управління в Національній поліції України – це комплексна, заснована на чинному національному законодавстві діяльність з оптимізації та впорядкування правовідносин у сфері управління органами та підрозділами поліції, що спрямована на забезпечення її цілісності, оптимальної функціонально-структурної побудови, визначення кількості та якості трудових ресурсів, створення належних умов їх діяльності, взаємодії та координації, а також матеріально-технічного й інформаційного забезпечення з метою належного виконання покладених на поліцію завдань та функцій.

Управління, що здійснюється всередині системи, коли об’єктами управління є співробітники, служби, підрозділи, а суб’єктами – керівники, апарати відповідних рівнів, слід розглядати у двох аспектах, а саме як: 1) управління в системі Національної поліції України, коли об’єктами управління виступають департаменти, управління, відділи, сектори тощо; 2) управління в підрозділі системи Національної поліції України, коли об’єктами управління є співробітники конкретного департаменту, управління, відділу, сектору тощо. Визнання й визначення підрозділу органів поліції як певної організації, яка має власну ланку управління, не є новим для науки адміністративного права. У свою чергу, підтримуючи такий

© Lelet Serhii, 2020

підхід, на нашу думку, його необхідно ідентифікувати як повноцінну складову розуміння процесу управління, що здійснюється в Національній поліції України. Водночас слід зауважити, що управління органами та підрозділами в Національній поліції України є внутрішньосистемним, оскільки відповідні органи, підрозділи, служби чи поліцейські в одних випадках є суб'єктами впливу, а в інших – його об'єктами, а тому чітко розділити суб'єкти і об'єкти управління досить складно.

На рівні управління, яке здійснюється в системі органів Національної поліції України, слід урахувати, що керівник повинен уміти виробляти стратегію управління, консолідувати зусилля своїх підлеглих задля вирішення важливих завдань управління, використовуючи при цьому свою владу. Зазначене є характерним для керівників територіальних органів поліції, які поряд із головою Національної поліції України, а також його заступниками посідають провідне ієрархічне місце в управлінській вертикалі в Національній поліції України.

Начальники, які практично реалізують процес управління в Національній поліції України, повинні організувати роботу всіх структурних підрозділів, оскільки вони не лише репрезентують очолюваний ними орган, а відповідно до повноважень керівної посади здійснюють його представництво у зовнішніх відносинах без спеціальних доручень. Тому до основних управлінських функцій, здійснювати які має керівник (начальник), ко трій виконує свої посадові обов'язки на рівні управління в Національній поліції України, належать: функції організації, координації й планування діяльності, ухвалення управлінських рішень та впровадження їх у життя, контроль за їх виконанням та персональна відповідальність за організацію діяльності органу поліції. З огляду на це, особливої важливості набуває проблема чіткого визначення вимог до керівників управлінь (органів) та інших структурних підрозділів поліції.

Отже, процес управління в Національній поліції України як об'єкт адміністративно-правового регулювання (вид соціального управління та різновид державного управління) полягає у здійсненні внутрішнього й зовнішнього повсякденного керівного впливу спеціально створених апаратів і призначених посадових осіб (керівників) на ієрархічну систему територіальних (у тому числі міжрегіональних) органів та підрозділів поліції, спрямованого на оптимальну організацію й упорядкування функціонування названого центрального органу виконавчої влади щодо ефективного вирішення поставлених завдань із забезпечення охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства та держави, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки й порядку, а також надання поліцейських послуг. Управління органами та підрозділами Національної поліції України є управлінням у самій системі; при цьому об'єкти управління – це працівники поліції, підрозділи, служби, територіальні відділення та управління поліції, а суб'єкти – керівники, управлінські апарати та посадові особи на відповідних ієрархічних рівнях управлінської системи Національної поліції України.

З огляду на це, процес управління в Національній поліції України необхідно розглядати в трьох аспектах, зокрема, як: а) управління системою органів та підрозділів Національної поліції України (організація та координація діяльності всіх ланок системи); б) управління в системі органів та підрозділів Національної поліції України (планування й організація роботи на місцях, контроль за

діяльністю низових ланок); в) управління в структурному підрозділі (відділі, службі) системи органів Національної поліції України.

До особливостей управління в Національній поліції України як об'єкта адміністративно-правового регулювання слід віднести: 1) те, що воно здійснюється всередині системи, якій властива внутрішня організація, зумовлена специфічною взаємодією елементів, що її утворюють, та наявністю зворотних зв'язків; 2) може здійснюватися в умовах невизначених ситуацій; 3) суб'єкт управління, залежно від ситуації, яка потребує вирішення, може виступати також у ролі об'єкта управління; 4) прийняття управлінських рішень на відповідних ієрархічних рівнях нерідко потребує попереднього узгодження з іншим, вищим за рівнем суб'єктом управління; 5) практична реалізація управлінських рішень об'єктами управління перебуває в тісному взаємозв'язку з виконанням посадових обов'язків представниками системи структурних органів та підрозділів Національної поліції України.

Зважаючи на викладене вище та керуючись семантичним значенням слова “зміст”, яке означає сутність, внутрішню будову, мету, сукупність та особливість ознак певного явища, вважаємо, що зміст адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України розкривається через визначення всієї сукупності елементів, що відображають його сутність та внутрішню будову, а саме: мету, об'єкт та предмет адміністративно-правового регулювання, суб'єктів, які його здійснюють, принципи, методи та форми.

Що стосується мети адміністративно-правового регулювання управління в Національній поліції України, то вона полягає в упорядкуванні державно-владних відносин, які відбуваються за участю відповідних суб'єктів управління, забезпеченні стабільності та ефективності здійснення управління на всіх структурно-ієрархічних рівнях в органах та підрозділах поліцейського відомства, створенні умов задля його вчасної оптимізації та модернізації з метою протидії новим викликам, які знаходяться в компетенції поліцейського відомства, задля людини, суспільства й держави.

Таким чином, до особливостей названого різновиду адміністративно-правового регулювання слід виділити такі, зокрема, що воно: 1) має особливий предмет регулювання; 2) ґрунтується на системі взаємопов'язаних та взаємоузгоджених адміністративно-правових норм, значна частина яких пов'язана з юридичними фактами; 3) здійснюється уповноваженими суб'єктами управління в Національній поліції України за допомогою комплексу правових засобів; 4) нерідко передбачає видання актів реалізації норм права керівниками різних структурно-ієрархічних рівнів; 5) виступає різновидом державного впливу на функціонування системи органів та підрозділів поліцейського відомства; 6) потребує здійснення контролю ефективності реалізації з боку держави.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Загальна теорія держави і права: навч. посіб. / О.Л. Копиленко, О.В. Зайчук, А.А. Заєць, В.С. Журавський та ін.; за ред. О.В. Зайчука, Н.М. Оніщенко. Київ: Юрінком Інтер, 2008. 400 с.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. Київ, Ірпінь: ВТФ Перун, 2007. 1736 с.
3. Юридична енциклопедія: в 6 т. / ред. кол. Ю.С. Шемшученко (гол. ред. кол.) та ін. Київ: Енциклопедія, 2003. Т. 5: П–С. 736 с.

© Lelet Serhii, 2020

4. Загальна теорія держави і права: навч. посіб. / А.М. Колодій, В.В. Копейчиков, С.Л. Лисенков та ін; за ред. В.В. Копейчикова. Київ: Юрінком Інтер, 2000. 320 с.
5. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: підруч. / пер. з рос. Харків: Консум, 2001. 656 с.
6. Куракін О.М. Поняття і зміст нормативно-правового регулювання як юридичного явища. Держава та регіони. Серія: право. 2013. № 3(41). С. 12.
7. Шопіна І.М. Щодо концептуальних підходів до визначення поняття правового регулювання. Форум права. 2011. № 2. С. 1055–1061. URL: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2011-2/lisimvpr.pdf> (дата звернення: 15.10.2019).
8. Сімонова І.П. Адміністративно-правове регулювання державно-службових відносин у контролюючих органах у сфері оподаткування. Науковий вісник Херсонського державного університету. 2016. Вип. 1. Том 3. С. 84–87.
9. Колпаков В.К. Адміністративне право України: підручник. Київ: Юрінком Інтер, 1999. 736 с.
10. Олійник О.О. Адміністративно-правове регулювання судово-експертної діяльності: деякі теоретичні аспекти. Форум права. 2012. № 2. С. 519–523. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index (дата звернення: 15.10.2019).
11. Голуб В.О. Співвідношення понять “правовий вплив” та “адміністративно-правовий вплив”. Юридичний вісник. Повітряне і космічне право. 2014. № 4. С. 56–59.

REFERENCES

1. Kopylenko, O.L., Zaichuk, O.V., Zaiets, A.A., Zhuravskiy, V.S. and others (2008) Zahalna teoriya derzhavy i prava. “General Theory of State and Law”: textbook / eds O.V. Zaichuk, N.M. Onyshchenko. Kyiv: Yurinkom Inter. 400 p. [in Ukrainian].
2. Velykyi tlumachnyi slovnyk suchasnoi ukrainskoi movy. “Big Explanatory Dictionary of the Modern Ukrainian Language” / compiler V.T. Busel. Kyiv, Irpin: VTF Perun, 2007. 1736 p. [in Ukrainian].
3. Yurydychna entsyklopediia: v 6 t. Legal encyclopedia: in 6 volumes / Yu.S. Shemshuchenko (editor in chief), etc. Kyiv: Encyclopedia, 2003. Vol. 5: P–S. 736 p. [in Ukrainian].
4. Kolodii, A.M., Kopeichykov, V.V., Lysenkov, S.L. and others (2000) Zahalna teoriia derzhavy i prava. “General Theory of State and Law”: textbook / editor V.V. Kopeichykov. Kyiv: Yurinkom Inter. 320 p. [in Ukrainian].
5. Skakun, O.F. (2001) Teoriia derzhavy i prava. “Theory of State and Law”: textbook. Kharkiv: Consum. 656 p. [in Ukrainian].
6. Kurakin, O.M. (2013) Poniattia i zmist normatyvno-pravovoho rehuliuвання yak yurydychnoho yavyscha. “The Concept and Content of Legal Regulation as a Legal Phenomenon”. State and Regions. Series: Law. No 3(41). P. 12 [in Ukrainian].
7. Shopina, I.M. (2011) Shchodo kontseptualnykh pidkhodiv do vyznachennia poniattia pravovoho rehuliuвання. “On Conceptual Approaches to the Definition of the Concept of Legal Regulation”. Law Forum 2, 1055–1061. URL: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2011-2/lisimvpr.pdf> (Date of Application: 15.10.2019) [in Ukrainian].
8. Simonova, I.P. (2016) Administratyvno-pravove rehuliuвання derzhavno-sluzhbovykh vidnosyn u kontroliuyuchykh orhanakh u sferi opodatkuвання. “Administrative and Legal Regulation of Civil Service Relations in Regulatory Bodies in the Field of Taxation”. Scientific Bulletin of Kherson State University. Issue 1. Vol. 3. P. 84–87 [in Ukrainian].
9. Kolpakov, V.K. (1999) Administratyvne pravo Ukrainy. “Administrative Law of Ukraine: textbook. Kyiv: Yurinkom Inter. 736 p. [in Ukrainian].
10. Oliinyk, O.O. (2012) Administratyvno-pravove rehuliuвання sudovo-ekspertnoi diialnosti: deiaiki teoretychni aspekty. “Administrative and Legal Regulation of Forensic Activity: Some Theoretical Aspects”. Law Forum 2, 519–523. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index (Date of Application: 15.10.2019) [in Ukrainian].
11. Holub, V.O. (2014) Spivvidnoshennia poniat “pravovyi vplyv” ta “administratyvno-pravovyi vplyv”. “The Relationship between the Concepts of “Legal Influence” and “Administrative and Legal Influence”. Legal Bulletin. Air and Space Law No.4, P. 56–59 [in Ukrainian].

Lelet Serhii,
Candidate of Juridical Sciences,
Head of the Department, State Research Institute MIA Ukraine,
Kyiv, Ukraine
ORCID ID 0000-0001-6099-4121

CONCEPT AND CONTENT OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION OF MANAGEMENT IN THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE

On the basis of the generalization of various scientific approaches to the definition of the nature and legal nature of the categories “legal regulation” and “administrative and legal regulation”, given the proposed concept of “management in the National Police of Ukraine”, the definition of “administrative and legal regulation of management in National Police of Ukraine has been formulated “which should be understood as a comprehensive, based on current national legislation activities to optimize and streamline legal relations in the field of management bodies and units of the police, aimed at ensuring its integrity, optimal functional and structural structure, determination of the quantity and quality of labor resources, creation of appropriate conditions for their activities, interaction and coordination, as well as logistics and information support for the proper implementation of police duties, tasks and functions.

It was found that the management process in the National Police of Ukraine should be considered in three aspects: a) as the management of the system of bodies and units of the National Police of Ukraine (organization and coordination of all parts of the system); b) management in the system of bodies and subdivisions of the National Police of Ukraine (planning and organization of work on the ground, control over the activities of grassroots units); c) management in a structural subdivision (department, service) of the system of bodies of the National Police of Ukraine.

It is emphasized that the content of administrative and legal regulation of management in the National Police of Ukraine is revealed through the definition of the whole complex of elements that reflect its essence and internal structure, namely: purpose, object and subject of administrative and legal regulation, its subjects, principles, methods and forms.

The peculiarities of administrative and legal regulation of management in the National Police of Ukraine are highlighted, in particular: 1) it has a special subject of regulation; 2) it is based on a system of interconnected and mutually agreed administrative and legal regulations, a significant part of which is related to legal facts; 3) it is carried out by authorized subjects of management in the National Police of Ukraine by the complex of legal means; 4) it often involves the issuance of acts of an implementation of the rule of law by chiefs of different structural and hierarchical levels; 5) it is a kind of state influence on the functioning of the system of bodies and subdivisions of police department; 6) it requires control over the effectiveness of an implementation by the state.

Keywords: administrative and legal regulation, National Police of Ukraine, management in police bodies and divisions, content of administrative and legal regulation.

Отримано 14.02.2020

© Lelet Serhii, 2020